

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

12 päivänä lokakuuta 2017*

Ennakkoratkaisupyyntö – Tulliliitto – Yhteisön tullikoodeksi – 29 artikla – Ajoneuvojen maahantuonti – Tullausarvon määrittäminen – 78 artikla – Ilmoituksen oikaiseminen – 236 artiklan 2 kohta – Tuontitullien palauttaminen – Kolmen vuoden määräaika – Asetus (ETY) N:o 2454/93 – 145 artiklan 2 ja 3 kohta – Tavaroiden viallisuutta koskeva riski – 12 kuukauden määräaika – Pätevyys

Asiassa C-661/15,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaiden ylin yleinen tuomioistuin) on esittänyt 4.12.2015 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 11.12.2015, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

X BV

vastaan

Staatssecretaris van Financiën,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. L. da Cruz Vilaça sekä tuomarit E. Levits, A. Borg Barthet (esittelevä tuomari), M. Berger ja F. Biltgen,

julkisasiamies: H. Saugmandsgaard Øe,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 30.11.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- X BV, edustajinaan L. E. C. Kanters, E. H. Mennes ja L. G. C. A. Pfennings,
- Alankomaiden hallitus, asiamiehinnään M. Bulterman ja B. Koopman,
- Euroopan komissio, asiamiehinnään L. Grønfeldt, M. Wasmeier ja F. Wilman,

kuultuaan julkisasiamiehen 30.3.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisukysymys koskee yhtäältä yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL 1992, L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 29 artiklan 1 ja 3 kohdan sekä 78 artiklan sekä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL 1993, L 253, p. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 11.3.2002 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 444/2002 (EYVL 2002, L 68, s. 11)(jäljempänä soveltamisasetus), 145 artiklan 2 kohdan tulkintaa ja toisaalta soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdan pätevyyttä.
- 2 Pyyntö on esitetty riita-asiassa, jossa vastakkain ovat X BV ja Staatssecretaris van Financiën (Alankomaiden valtiovarainasioiden valtiosihteeri) ja jossa on kyse siitä, että viimeksi mainittu hylkäsi ensiksi mainitun esittämät ajoneuvoja koskevat tullien palauttamishakemukset.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 3 Tullikoodeksin 29 artiklan 1 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Maahan tuotujen tavaroiden tullausarvona käytetään niiden kauppaa-arvoa eli hintaa, joka niistä on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava myytäessä ne vietäviksi yhteisön tullialueelle, tapauksen mukaan 32 ja 33 artiklassa tarkoitettujen tarkistusten jälkeen, jos:

 - a) ostajan oikeutta luovuttaa tavaroita tai käyttää niitä ei rajoiteta muilla kuin:
 - lain tai viranomaisten määräämillä taikka vaatimilla rajoituksilla yhteisössä,
 - tavaroiden maantieteellistä jälleenmyyntialuetta koskevilla rajoituksillataikka
 - rajoituksilla, jotka eivät olennaisesti vaikuta tavaroiden arvoon.
 - b) myynti tai hinta ei riipu ehdoista tai suorituksista, joiden arvoa ei voida määrittää arvonmäärityksen kohteena olevien tavaroiden osalta,
 - c) mikään osa ostajan suorittaman tavaroiden myöhemmän jälleenmyynnin, luovutuksen tai käytön tuotosta ei tule suoraan tai välillisesti myyjän hyväksi, jollei aiheellista tarkistusta voida tehdä 32 artiklan mukaisesti;

sekä
 - d) ostaja ja myyjä eivät ole keskenään etuyhteydessä, tai jos ovat, kauppaa-arvo voidaan 2 kohdan mukaisesti hyväksyä tullitarkoituksiin.

--

3.

 - a) Tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta on ostajan maahan tuoduista tavaroista myyjälle tai tämän hyväksi suorittama taikka suoritettava kokonaismaksu, ja siihen sisältyvät kaikki maahan tuotuja tavaroita koskevat maksut, jotka ostaja on suorittanut tai tämän on suoritettava myyjälle

maahan tuotujen tavaroiden myynnin edellytyksenä tai kolmannelle myyjän velvollisuuden täyttämiseksi. Maksua ei välttämättä tarvitse suorittaa käteisenä. Se voidaan suorittaa rembursseilla tai siirtokelpoisilla rahoitusvälineillä suoraan tai välillisesti.

- b) Ostajan omaan lukuunsa harjoittamaa muuta kuin sellaista toimintaa, markkinointi mukaan luettuna, johon liittyvästä tarkistuksesta säädetään 32 artiklassa, ei pidetä välillisenä maksuna myyjälle, vaikka sen voitaisiin katsoa hyödyttävän myyjää tai perustuvan myyjän kanssa tehtyyn sopimukseen, eikä siitä aiheutuvia kustannuksia lisätä tosiasiallisesti maksettuun tai maksettavaan hintaan maahan tuotujen tavaroiden tullausarvoa määritettäessä.”

4 Tullikoodeksin 78 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tulliviranomaiset voivat viran puolesta tai tavaranhaltijan pyynnöstä oikaista ilmoitusta tavaroiden luovutuksen jälkeen.

2. Tulliviranomaiset voivat ilmoituksessa annettujen tietojen oikeellisuuden varmistamiseksi tavaroiden luovutuksen jälkeen tarkastaa kyseisten tavaroiden tuontia tai vientiä taikka näihin tavariin myöhemmin kohdistettavia kaupallisia toimia koskevat kaupalliset asiakirjat ja tiedot. Nämä tarkastukset voidaan suorittaa tavaranhaltijan tiloissa, ammattitoiminnan harjoittajana suoraan tai välillisesti mainituissa toimissa osallisena olevan henkilön tiloissa taikka muun mainittuja asiakirjoja ja tietoja ammattitoimintaansa varten hallussaan pitävän henkilön tiloissa. Tulliviranomaiset voivat myös tarkastaa tavarat, jos niiden esittäminen tullille on vielä mahdollista.

3. Jos ilmoituksen tarkastus tai jälkitarkastus osoittaa, että kyseistä tullimenettelyä koskevia säännöksiä on sovellettu virheellisten tai puutteellisten tietojen perusteella, tulliviranomaisten on mahdollisesti annettujen säännösten mukaisesti toteutettava tilanteen korjaamiseksi tarvittavat toimenpiteet käytettävissään olevat uudet tiedot huomioon ottaen.”

5 Tullikoodeksin 236 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuonti- tai vientitullit on palautettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä maksettaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tuonti- tai vientitullit on peruutettava, jos todetaan, että niiden määrä niitä tileihin kirjattaessa ei ole ollut lain mukainen tai että niiden määrä on kirjattu tileihin 220 artiklan 2 kohdan vastaisesti.

Tulleja ei voida palauttaa tai peruuttaa, jos muun kuin lain mukaisen tullien määrän maksamiseen tai tileihin kirjaamiseen johtaneet seikat ovat johtuneet asianomaisen tietoisesta menettelystä.

2. Tuonti- tai vientitullit on palautettava taikka peruutettava hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle kolmen vuoden kuluessa siitä päivästä, jona nämä tullit on annettu tiedoksi velalliselle.

Tätä määräaika on pidennettävä, jos asianomainen näyttää toteen, että ennalta-arvaamaton tapahtuma tai ylivoimainen este on estänyt hakemuksen esittämisen määräajassa.

Tulliviranomaisten on palautettava tai peruutettava tullit viran puolesta, jos ne itse havaitsevat mainitun määräajan kuluessa jonkin 1 kohdan ensimmäisessä tai toisessa alakohdassa tarkoitetuista tilanteista.”

6 Tullikoodeksin 238 artiklan 1 ja 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Tuontitullit on palautettava tai peruutettava, jos todetaan, että näiden tullien tileihin kirjattu määrä koskee kyseiseen tullimenettelyyn asetettuja tavaroita, joita maahantuoja on kieltäytynyt vastaanottamasta, koska ne ovat – – olleet puutteellisia tai eivät ole vastanneet sen sopimuksen ehtoja, jonka perusteella ne on tuotu maahan.

--

4. Tuontitullit on palautettava tai peruutettava 1 kohdassa tarkoitetuista syistä hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle kahdentoista kuukauden määräajassa siitä päivästä, jona nämä tullit on annettu tiedoksi velalliselle.

--”

7 Soveltamisasetuksen 145 artiklassa säädetään seuraavaa:

”_ _

2. Kun myyjä tavaran vapaaseen liikkeeseen luovutuksen jälkeen muuttaa tavarasta tosiasiallisesti maksettua tai maksettavaa hintaa ostajan hyväksi, niin muutos voidaan ottaa huomioon määrittäessä [tulli]koodeksin 29 artiklan mukaista tullausarvoa, jos tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla osoitetaan, että:

- a) tavara on ollut viallinen [tulli]koodeksin 67 artiklassa tarkoitettuna ajankohtana;
- b) myyjä on tehnyt muutoksen tavarasta ennen sen vapaaseen liikkeeseen luovutusta tehdyn myyntisopimuksen takuuta koskevien sopimusvelvoitteiden mukaisesti; ja
- c) että tavaran viallisuutta ei ole jo otettu huomioon kyseisessä myyntisopimuksessa.

3. Edellä 2 kohdan mukaisesti muutettu, tavarasta tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta voidaan ottaa huomioon, jos muutos on tehty 12 kuukauden kuluessa tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen hyväksymisestä [vastaanotetuksi].”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 8 X ostaa Japaniin sijoittautuneelta valmistajalta ajoneuvoja ja luovuttaa ne vapaaseen liikkeeseen Euroopan unionin tullialueella. X myy ajoneuvot jälleenmyyjille, jotka myyvät ne tämän jälkeen loppukäyttäjille.
- 9 X ilmoitti A-tyyppiset henkilöautot (jäljempänä A-tyyppiset autot) ja D-tyyppiset henkilöautot (jäljempänä D-tyyppiset autot) luovutettaviksi vapaaseen liikkeeseen elokuussa 2007. Se ilmoitti C-tyyppiset henkilöautot (jäljempänä C-tyyppiset autot) luovutettaviksi vapaaseen liikkeeseen maaliskuussa 2008. Näiden kolmentyyppisten autojen tullausarvo oli määritetty tullikoodeksin 29 artiklan mukaisesti X:n valmistajalle maksaman ostohinnan perusteella. X maksoi nämä Inspecteur van de Belastingdienst/Douanen (verohallinnon tullitarkastaja, jäljempänä tullitarkastaja) vahvistamat tullit.
- 10 Kun A-tyyppiset autot oli luovutettu vapaaseen liikkeeseen, valmistaja kehotti X:ää pyytämään kaikkia kyseisen tyyppisten autojen omistajia sopimaan jälleenmyyjän kanssa ohjausakselin nivelen maksuttomasta vaihtamisesta. X korvasi jälleenmyyjille osien vaihtamisesta aiheutuneet kulut. Sen

jälkeen valmistaja korvasi kyseiset kulut X:lle tämän kanssa tehtyyn kauppasopimukseen sisältyvän takuuvaihto- ja korvausperusteella. Tämä korvaus suoritettiin 12 kuukauden kuluessa päivästä, jolloin ilmoitus A-tyyppisten autojen luovuttamisesta vapaaseen liikkeeseen oli hyväksytty vastaanotetuksi.

- 11 Kun D- ja C-tyyppiset autot oli luovutettu liikkeeseen, ilmeni, että C tyyppisissä autoissa oli viallinen ovisarana ja D tyyppisissä autoissa viallinen kumitiiviste. Asianomaiset jälleenmyyjät korjasivat viat myöntämänsä takuun perusteella vuonna 2010. X korvasi jälleen jälleenmyyjille tästä aiheutuneet kulut jälleenmyyjien kanssa tehtyyn kauppasopimukseen sisältyvän takuuvaihto- ja korvausperusteella. Sen jälkeen valmistaja korvasi kyseiset kulut X:lle tämän kanssa tehtyyn kauppasopimukseen sisältyvän takuuvaihto- ja korvausperusteella.
- 12 X haki 10.5.2010 päivätyllä kirjeellä A-, C- ja D-tyyppisistä autoista maksamiensa tullien osittaista palauttamista tullikoodeksin 236 artiklan nojalla. Hakemus perustui siihen, että kaikkien asianomaisten autojen tullausarvo oli jälkikäteen osoittautunut alkuperäistä tullausarvoa alemmaksi. Alkuperäisen tullausarvon ja todellisen tullausarvon erotus oli X:n mukaan valmistajan sille kustakin autosta maksaman korvauksen suuruinen.
- 13 Tullitarkastaja arvioi, että tämä hakemus koski soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tilannetta, jossa myyjä muuttaa asianomaisista autoista tosiasiallisesti maksettua hintaa X:n hyväksi. Se kuitenkin hylkäsi A-tyyppisiä autoja koskevan hakemuksen sillä perusteella, että ne eivät olleet kyseisessä säännöksessä tarkoitettulla tavalla ”viallisia”. Se hylkäsi myös D- ja C-tyyppisiä autoja koskevan tullien palauttamishakemuksen sillä perusteella, että soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu tuonti-ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisen ajankohdasta laskettava 12 kuukauden määräaika, jonka kuluessa myyjän piti suorittaa maksu ostajalle, oli päättynyt.
- 14 Rechtbank Noord-Holland (Pohjois-Hollannin alioikeus, Alankomaat), joka käsitteli asian ensimmäisessä oikeusasteessa, hylkäsi X:n tullitarkastajan tekemästä hylkäyspäätöksestä nostaman kanteen. Se totesi muun muassa, ettei X ollut näyttänyt toteen, että A-tyyppiset autot olivat tuonti-ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisen ajankohtana soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla ”viallisia”, sillä ”vian olemassaolon riskin tai mahdollisuuden” osoittaminen ei tuomioistuimen mukaan ollut riittävää tämän säännöksen soveltamiseksi.
- 15 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, johon asiassa on valitettu, pohtii ensinnäkin sitä, mikä on soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdan täsmällinen soveltamisala A-tyyppisten autojen osalta. Se toteaa tässä yhteydessä, että se, että valmistaja korvasi näiden autojen ohjaus akselin nivelien vaihtamisesta aiheutuneet kustannukset, merkitsee sitä, että autojen ostohintaa on niiden maahantuonnin jälkeen alennettu, ja että tämä alentaminen johtuu toteamuksesta siitä, että näissä autoissa oli valmistusvika; riski siitä, että ohjaus akselin nivel vioittuu käytön aikana, oli siten olemassa. Valmistaja on tämän vuoksi vaihtanut sen kaikkiin kyseisiin autoihin varotoimena.
- 16 Tullitarkastajan tavoin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa viitaten tullausarvon määrittämistä koskevien tekstien kokoelmaan, että soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohta voi koskea ainoastaan tilannetta, jossa on jälkikäteen osoitettu, että tavara oli tosiasiallisesti viallinen vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisen ajankohtana. Kyseinen tuomioistuin arvioi myös, että kyseistä säännöstä voitaisiin tulkita laajemmin ja että se voisi koskea tilannetta, jossa on osoitettu, että ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisen ajankohtana oli olemassa valmistukseen liittyvä riski siitä, että maahantuotu tavara tosiasiallisesti vioittuu.
- 17 Jos unionin tuomioistuin toteaa, ettei soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohtaa sovelleta nyt käsiteltävässä asiassa, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii tällöin, onko 19.3.2009 annettu tuomio Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167) huomioon ottaen niin, että tullikoodeksin 29 artiklan 1 ja 3 kohdassa, luettuna yhdessä sen 78 artiklan kanssa, ei edellytetä sitä, että valmistajan X:lle myöntämää alun perin sovitun hinnan alennusta on pidettävä A-tyyppisten

autojen tullausarvon alentamisena. Jos tavaran maahantuonnin jälkeen todetaan, että tuontiajankohtana oli olemassa riski siitä, että kyseinen tavara vioittuu ennen takuuajan päättymistä siten, ettei sitä voida enää käyttää, tällä olisi kielteisiä vaikutuksia tavaran taloudelliseen arvoon ja siten myös sen tullausarvoon.

- 18 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii C- ja D-tyyppisten autojen osalta toiseksi sitä, onko soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa säädetty 12 kuukauden määräaika pätevä.
- 19 Se toteaa, että valmistaja on nyt käsiteltävässä asiassa korvannut X:lle näiden kahdentyyppisten autojen viallisten osien korjauksesta aiheutuneet kustannukset takuuta koskevien sopimusvelvoitteiden mukaisesti, mitä on pidettävä kyseisistä autoista maksetun hinnan muutoksena. Tätä muutosta ei voida ottaa tullausarvoa määrittäessä kuitenkaan huomioon, koska muutos ei toteutunut tässä 145 artiklan 3 kohdassa säädettyssä 12 kuukauden määräajassa.
- 20 Se korostaa, etteivät tämän määräajan asettamiseen johtaneet syyt ilmene soveltamisasetuksen johdanto-osan perustelukappaleista selkeästi. Se viittaa tässä yhteydessä 19.3.2009 annettuun tuomioon Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167), jossa unionin tuomioistuin totesi, että tullien palauttaminen tai peruuttaminen perustuu tullikoodeksin 29 artiklan 1 ja 3 kohtaan. Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii siksi, onko soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa säädetty 12 kuukauden määräaika yhteensopiva tullikoodeksin 29 artiklan kanssa, kun sitä luetaan yhdessä tullikoodeksin 78 artiklan kanssa, koska näissä säännöksissä ei säädetä hinnanmuutoksesta aiheutuvaan tullausarvon tarkistamista koskevasta määräajasta, ja tullikoodeksin 236 artiklan kanssa, koska siinä säädetään tullien palauttamishakemusten esittämistä koskevasta kolmen vuoden määräajasta.
- 21 Tässä tilanteessa Hoge Raad der Nederlanden (Alankomaiden ylin yleinen tuomioistuin) päätti lykätä asian ratkaisua ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) a) Onko soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohtaa, kun sitä luetaan yhdessä tullikoodeksin 29 artiklan 1 ja 3 kohdan kanssa, tulkittava siten, että siihen sisältyvä säännöstö koskee myös tapausta, jossa todetaan, että kun tiettyä tavaraa koskeva ilmoitus hyväksyttiin vastaanotetuksi, oli olemassa valmistukseen liittyvä riski siitä, että tavaran osa vioittuu käytön aikana, ja myyjä tämän johdosta myöntää takuuta koskevan sopimusvelvoitteen mukaisesti ostajalle hinnanalennuksen korvaamalla kulut, jotka tälle aiheutuivat tavaran mukauttamisesta edellä mainitun riskin poistamiseksi?
- b) Voidaanko siinä tapauksessa, että soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohtaan sisältyvä säännöstö ei ole sovellettavissa edellä tarkoitettussa tapauksessa, ilmoitettua tullausarvoa ilman muuta alentaa edellä tarkoitettun hinnanalennuksen myöntämisen jälkeen pelkästään tullikoodeksin 29 artiklan 1 ja 3 kohdan säännösten nojalla, kun kyseisiä säännöksiä luetaan yhdessä tullikoodeksin 78 artiklan kanssa?
- 2) Onko soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa siinä tarkoitettulle tullausarvon muuttamiselle säädetty edellytys, jonka mukaan tavaroista tosiasiaassa maksetun tai maksettavan hinnan muutoksen on täytynyt toteutua 12 kuukauden kuluessa siitä, kun vapaaseen liikkeeseen luovuttamista koskeva ilmoitus hyväksyttiin vastaanotetuksi, tullikoodeksin 78 ja 236 artiklan säännösten vastainen, kun kyseisiä säännöksiä luetaan yhdessä tullikoodeksin 29 artiklan kanssa?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

- 22 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisen kysymyksensä a kohdalla lähinnä sitä, onko soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä tullikoodeksin 29 artiklan 1 ja 3 kohdan kanssa, tulkittava siten, että se koskee pääasiassa kyseessä olevan kaltaista tilannetta, jossa on osoitettu, että tavaran vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisen ajankohtana oli olemassa valmistukseen liittyvä riski siitä, että tavara vioittuu käytössä, ja jossa myyjä tämän johdosta myöntää takuuta koskevan sopimusvelvoitteen mukaisesti ostajalle hinnanalennuksen korvaamalla kulut, jotka ostajalle aiheutuivat tavaran mukauttamisesta mainitun riskin poistamiseksi.
- 23 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pohtii erityisesti sitä, millainen ulottuvuus on annettava määreelle ”viallinen”, jollaisia maahantuotujen tavaroiden on soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla oltava, jotta myyjän ostajan hyväksi myöntämä, ostajan näistä tavaroista tosiasiallisesti maksaman hinnan muutos voidaan ottaa huomioon tullausarvoa tullikoodeksin 29 artiklan nojalla määritettäessä.
- 24 Aluksi on täsmennettävä olevan kiistatonta, että A-tyyppisiin autoihin liittyi valmistuksesta johtuva riski siitä, että niiden ohjausakselin nivelessä ilmenee toimintavirhe.
- 25 On todettava, ettei soveltamisasetuksessa ole määritelty viallisen tavaran käsitettä ja että kyseiseen asetukseen ei sisälly mitään viittausta jäsenvaltioiden oikeuteen tämän käsitteen merkityksen ja ulottuvuuden määrittämiseksi.
- 26 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden yhdenmukainen soveltaminen ja yhdenvertaisuusperiaate edellyttävät, että tällaisen säännöksen sanamuotoa on tulkittava koko unionissa itsenäisesti ja yhdenmukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 12.12.2013, Christodoulou ym., C-116/12, EU:C:2013:825, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 3.9.2014, Deckmyn ja Vrijheidsfonds, C-201/13, EU:C:2014:2132, 14 kohta).
- 27 Viallisen tavaran käsitteen merkitys ja ulottuvuus on unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan määritettävä sen merkityksen mukaan, joka käsitteellä on yleiskielessä, ottaen samalla huomioon se asiayhteys, jossa sitä käytetään, ja sen lainsäädännön tavoitteet, johon se kuuluu (tuomio 22.12.2008, Wallentin-Hermann, C-549/07, EU:C:2008:771, 17 kohta ja tuomio 22.11.2012, Probst, C-119/12, EU:C:2012:748, 20 kohta).
- 28 Kuten Euroopan komissio huomauttaa, viallisen tavaran käsitteellä tarkoitetaan yleiskielen mukaisessa merkityksessään tavaroita, joilla ei ole ominaisuuksia, joita niiltä voidaan perustellusti odottaa, kun otetaan huomioon niiden luonne ja kaikki merkitykselliset seikat. Käsitteellä ”viallinen” luonnehditaan siksi tavaraa, jolta vaadittavat ominaisuudet puuttuvat tai joka on epätäydellinen.
- 29 Tämä määritelmä vastaa sitä paitsi tuotevastuuta koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä 25.7.1985 annetun neuvoston direktiivin 85/374/ETY (EYVL 1985, L 210, s. 29) 6 artiklan 1 kohdassa olevaa turvallisuudeltaan puutteellisen tuotteen määritelmää. Kyseisen säännöksen mukaan tuote on turvallisuudeltaan puutteellinen, jos se ei ole niin turvallinen kuin on ollut aihetta odottaa ottaen huomioon kaikki seikat, kuten tuotteesta annetut tiedot, tuotteen kohtuudella ennakoitavissa oleva käyttö ja ajankohta, jona tuote laskettiin liikkeelle.
- 30 Kun otetaan huomioon maahantuotujen tavaroiden, eli autojen, ja asianomaisen osan, eli ohjausakselin nivelen, luonne, niille on pääasian olosuhteissa perusteltua ja kohtuullista asettaa korkeat turvallisuuden tasoa koskevat vaatimukset niiden käytöstä kuljettajille, matkustajille ja kolmansille

- aiheutuvan vakavan henkilövahingon ja kuoleman vaaran takia, kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 32 kohdassa toteaa. Nämä turvallisuusvaatimukset eivät täyty, jos on olemassa valmistukseen liittyvä riski ohjausakselin nivelen toimintavirheestä, minkä takia kyseisillä tavaroilla ei ole ominaisuuksia, joita niiltä voidaan perustellusti odottaa, ja niitä on tämän vuoksi pidettävä viallisina.
- 31 Autojen kaltaisten tavaroiden valmistukseen liittyvä viallisuusriski merkitsee tämän vuoksi sitä, että tavarat ovat soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla ”viallisia” jo valmistamisesta lähtien ja sitäkin suuremmalla syyllä jo unionin alueelle tuotaessa.
- 32 Tätä tulkintaa soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua määreestä ”viallinen” tukevat tämän säännökset tavoitteet sekä asiayhteys, johon tämä säännös kuuluu.
- 33 Tavoitellun päämäärän osalta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että tavarain arvonmäärityksestä annettujen unionin säännösten tavoitteena on saada aikaan oikeudenmukainen, yhtenäinen ja neutraali järjestelmä, jossa ei käytetä mielivaltaisia eikä kuvitteellisia tullausarvoja (tuomio 12.12.2013, Christodoulou ym., C-116/12, EU:C:2013:825, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 34 Soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdan asiayhteyden osalta on syytä palauttaa mieleen, että tällä säännöksellä on tarkennettu tältä osin jo tullikoodeksin 29 artiklassa osoitettua yleissääntöä (tuomio 19.3.2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, 27 kohta).
- 35 Tämän 29 artiklan mukaan maahan tuotujen tavaroiden tullausarvona käytetään niiden kauppaa-arvoa eli hintaa, joka niistä on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava myytäessä ne vietäviksi unionin tullialueelle, tapauksen mukaan tullikoodeksin 32 ja 33 artiklassa tarkoitettujen tarkistusten jälkeen.
- 36 Unionin tuomioistuin on täsmentänyt tässä yhteydessä, että vaikka tavaroista tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta muodostaa pääsääntöisesti tullausarvon laskentaperustan, mainittu hinta on tekijä, jota on mahdollisesti mukautettava silloin, kun mukauttaminen on tarpeen mielivaltaisen ja kuvitteellisen tullausarvon määrittämisen estämiseksi (tuomio 12.12.2013, Christodoulou ym., C-116/12, EU:C:2013:825, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 37 Tullausarvon on nimittäin ilmennettävä maahantuodun tavarain todellista taloudellista arvoa, ja siinä on otettava huomioon tavarain kaikki osat, joilla on taloudellista arvoa (tuomio 15.7.2010, Gaston Schul, C-354/09, EU:C:2010:439, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 38 Valmistukseen liittyvä riski siitä, että tavara menee käytössä epäkuntoon, alentaa jo sinänsä tavarain arvoa riippumatta siitä, toteutuuko tämä riski vai ei, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 34 kohdassa.
- 39 Kokoelmaan tullausarvon määrittämistä koskevista teksteistä sisältyvällä huomautuksella nro 2, johon ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin viittaa, ei voida kyseenalaistaa tämän tuomion 31 kohdan päätelmää, sillä paitsi, ettei tämä huomautus ole oikeudellisesti sitova, siinä tarkoitettu tilanne on eri kuin pääasiassa kyseessä oleva tilanne, jossa on olemassa valmistukseen liittyvä riski siitä, että kaikki autot tosiasiallisesti vioittuvat käytössä ja että ohjausakselin nivel on vaihdettava kaikkiin kyseisiin autoihin.
- 40 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen kysymyksen a kohtaan on syytä vastata, että soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä tullikoodeksin 29 artiklan 1 ja 3 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että se koskee pääasiassa kyseessä olevan kaltaista tilannetta, jossa on osoitettu, että tavarain vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisen ajankohtana oli olemassa valmistukseen liittyvä riski siitä, että tavara vioittuu käytössä,

ja jossa myyjä tämän johdosta myöntää takuuta koskevan sopimusvelvoitteen mukaisesti ostajalle hinnanalennuksen korvaamalla kulut, jotka ostajalle aiheutuivat tavarankorjauksesta mainitun riskin poistamiseksi.

- 41 Tästä seuraa, että ensimmäisen kysymyksen b kohtaan, jonka ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin esitti toissijaisesti, ei ole tarpeen vastata.

Toinen kysymys

- 42 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisella kysymyksellään lähinnä, onko soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohta, jossa säädetään tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisestä alkavasta 12 kuukauden määräajasta, jonka kuluessa tosiasiallisesti maksetun tai maksettavan hinnan muutoksen on toteuduttava, pätemätön, kun otetaan huomioon tullikoodeksin 29 artikla, luettuna yhdessä sen 78 ja 236 artiklan kanssa.
- 43 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei ole varma siitä, onko soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohta yhteensopiva tullikoodeksin kanssa, sen vuoksi, että jos maahantuotujen tavaroiden tullausarvon mukauttaminen johtuu tämän asetuksen 145 artiklan 2 kohdan mukaisesta hinnanmuutoksesta, tästä seuraa, että tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdassa säädettyä kolmen vuoden määräaika, jonka kuluessa tullien palauttamishakemus voidaan tehdä, on lyhennetty.
- 44 On syytä todeta, että soveltamisasetus on annettu tullikoodeksin, sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000 (EYVL 2000, L 311, s. 17), 247 artiklan nojalla, joka vastaa aineellisesti tullikoodeksin 249 artiklaa. Kyseinen artikla muodostaa riittävän toimivaltaperustan, jonka nojalla komissio voi antaa tullikoodeksin soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt (ks. vastaavasti tuomio 11.11.1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, 35 kohta ja tuomio 8.3.2007, Thomson ja Vestel France, C-447/05 ja C-448/05, EU:C:2007:151, 23 kohta).
- 45 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että komissiolla on toimivalta antaa kaikki perussäädöksen täytäntöönpanon kannalta tarpeelliset tai hyödylliset soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt sillä edellytyksellä, että ne eivät ole ristiriidassa perussäädöksen tai soveltamista koskevien Euroopan unionin neuvoston säädösten kanssa (ks. mm. tuomio 11.11.1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Komissiolla on tältä osin harkintavaltaa (ks. vastaavasti tuomio 8.3.2007, Thomson ja Vestel France, C-447/05 ja C-448/05, EU:C:2007:151, 25 kohta ja tuomio 13.12.2007, Asda Stores, C-372/06, EU:C:2007:787, 45 kohta).
- 46 Koska käsiteltävässä asiassa on kyse siitä, onko soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa säädetty 12 kuukauden määräaika tarpeellinen tai hyödyllinen, on syytä todeta, ettei komission tältä osin esittämiä perusteluja voida kuitenkaan hyväksyä.
- 47 Komissio katsoo ensinnäkin, että tämä määräaika on hyödyllinen ja tarpeellinen tullikoodeksin 29 artiklan täytäntöönpanemiseksi, koska sillä voidaan vähentää virheiden tai petosten riskiä soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohtaa sovellettaessa, kun otetaan huomioon, että on vaikeaa määrittää tavaroiden vikojen syntymiskohtaa.
- 48 Tältä osin on syytä todeta, että kyseisessä säännöksessä vahvistetuista aineellisista edellytyksistä ensimmäinen on se, että on osoitettava tulliviranomaisten hyväksymällä tavalla, että tavarat olivat vialliset niiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisen ajankohtana.

- 49 Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 45 kohdassa, tämän vuoksi ei ole tarpeellista tai hyödyllistä asettaa tullausarvon tarkistamiselle lisäedellytystä, jonka mukaan hinnanmuutoksen on toteuduttava 12 kuukauden kuluessa vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen hyväksymisestä vastaanotetuksi.
- 50 Komissio vetoaa toiseksi tarpeeseen varmistaa oikeusvarmuuden toteutuminen ja soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdan yhtenäinen soveltaminen.
- 51 Tästä on todettava, että tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdan mukaan kaikki tuontitullien palauttamis- tai peruuttamishakemukset on esitettävä asianomaiselle tullitoimipaikalle kolmen vuoden määräajassa siitä, kun tullit on annettu tiedoksi velalliselle. Jos velallisella on toisin sanoen oikeus tullien palautukseen maahantuomansa tavaran tullausarvon soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdan nojalla tehdyn tarkistuksen seurauksena, tämä tullien palautus suoritetaan vain, jos hakemus - samoin kuin kaikki muut 236 artiklan nojalla esitettävät hakemukset – on esitetty tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdassa tarkoitettussa kolmen vuoden määräajassa.
- 52 On siksi vaikeaa ymmärtää, miksi tilanteessa, jossa kyse on soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun tavaran viallisuuteen perustuvasta palauttamishakemuksesta, tällä määräajalla ei kyettäisi turvaamaan jäsenvaltioiden tullihallinnon kannalta riittävää oikeusvarmuutta ja yhtenäisyyttä samalla tavoin kuin tullikoodeksin 236 artiklan nojalla esitettävien muihin syihin perustuvien palautushakemusten yhteydessä.
- 53 Kolmanneksi väite, jonka mukaan soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa vahvistettu määräaika olisi säädetty vastaamaan tullikoodeksin 238 artiklan 4 kohdassa vahvistettua samanpituista määräaika, ei voi myöskään menestyä.
- 54 Tullikoodeksin 238 artiklan 4 kohta koskee eri tilannetta kuin soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohta, koska siinä on kyse tuontitullien palauttamisesta tai peruttamisesta tilanteessa, jossa maahantuojat kieltäytyvät vastaanottamasta tavaroita sen vuoksi, että tavarat ovat viallisia tai että ne eivät ole sopimusmääräysten mukaisia. Soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu ostaja sitä vastoin on lähtökohtaisesti tietämätön siitä, että tavarat olivat tuontiajankohtana viallisia.
- 55 Soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa säädetty 12 kuukauden määräaika ei tämän vuoksi ole tarpeellinen eikä edes hyödyllinen tullikoodeksin täytäntöönpanon kannalta.
- 56 Kun kyse on soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdan yhteensopivuudesta tullikoodeksin kanssa, on joka tapauksessa syytä todeta, että tämä säännös on tullikoodeksin 29 artiklan, luettuna yhdessä sen 78 artiklan ja 236 artiklan 2 kohdan kanssa, vastainen.
- 57 Kuten tämän tuomion 34 ja 35 kohdasta ilmenee, on syytä palauttaa mieleen, että tullikoodeksin 29 artiklassa otetaan käyttöön yleissääntö, jonka mukaan maahantuotujen tavaroiden tullausarvon on vastattava niiden kauppaa-arvoa eli hintaa, joka tavaroista on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava, ja että tätä yleissääntöä on täsmennetty soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdassa.
- 58 Kuitenkin 19.3.2009 annetusta tuomiosta Mitsui & Co. Deutschland (C-256/07, EU:C:2009:167, 36 kohta) käy ilmi, että soveltamisasetuksen 145 artiklan, sellaisena kuin se on otettu käyttöön asetuksella N:o 444/2002, 2 ja 3 kohtaa ei sovelleta tilanteisiin, jotka ovat syntyneet ennen viimeksi mainitun asetuksen voimaantuloa, koska tällä säännöksellä loukattaisiin asianomaisten talouden toimijoiden perusteltua luottamusta. Unionin tuomioistuimien katsoi asian olevan näin, koska niissä tapauksissa, joissa kauppaa-arvoa muutettiin maahantuonnin jälkeen tavaroiden viallisuuden perusteella, toimivaltaiset tulliviranomaiset sovelsivat tavaroiden tullausarvon määrittämistä varten tullikoodeksin 236 artiklan 2 kohdassa säädettyä kolmen vuoden yleistä määräaika.

- 59 Soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa säädetään kuitenkin, että kyseisen artiklan 2 kohdan mukainen hinnanmuutos voidaan ottaa tullausarvoa määritettäessä huomioon vain, jos se on tehty 12 kuukauden kuluessa tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen hyväksymisestä vastaanotetuksi. Jos tällainen hinnanmuutos tehdään 145 artiklan 3 kohdassa säädetyn 12 kuukauden määräajan päättymisen jälkeen, maahantuotujen tavaroiden tullausarvo ei vastaa tullikoodeksin 29 artiklassa tarkoitettulla tavalla niiden kauppa-arvoa eikä tullausarvoa voida enää mukauttaa.
- 60 Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 60 kohdassa, tästä seuraa, että soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohta johtaa tullikoodeksin 29 artiklan vastaisesti siihen, ettei määritetty tullausarvo vastaa tavarankäytön arvoa sellaisena kuin se on muutettuna tavarankäytön jälkeen.
- 61 On syytä palauttaa vielä mieleen, että tulliviranomaiset voivat tullikoodeksin 78 artiklan nojalla tavarankäytön pyynnöstä oikaista tulli-ilmoitusta tavaroiden luovutuksen jälkeen ja tarvittaessa palauttaa liikaa perityn määrän, jos tavarankäytön maksamat tuontitullit ylittävät ne, jotka niiden maksuhetkellä olivat lain mukaiset. Tämä palauttaminen tehdään tullikoodeksin 236 artiklan mukaisesti, jos tässä säännöksessä vahvistetut edellytykset täyttyvät, eli erityisesti jos palautushakemuksen esittämiselle asetettua määräaikaa, joka on pääsääntöisesti kolme vuotta, on noudatettu (ks. vastaavasti tuomio 20.10.2005, Overland Footwear, C-468/03, EU:C:2005:624, 53 ja 54 kohta).
- 62 Unionin tuomioistuin on todennut tässä yhteydessä, että tullikoodeksin 78 artiklaa sovelletaan muutoksiin, joita tullausarvoa määritettäessä huomioon otetuissa seikoissa on mahdollisesti tapahtunut, ja siten tuontitulleihin. Soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tuotujen tavaroiden ”viallisuudesta” johtuva tullausarvon muutos voidaan siten tehdä oikaisemalla tulli-ilmoitusta tullikoodeksin 78 artiklan nojalla.
- 63 Kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 62 kohdassa, tästä seuraa, että velallinen voi tullikoodeksin 29 artiklan, luettuna yhdessä sen 78 artiklan ja 236 artiklan 2 kohdan kanssa, perusteella saada tuontitullien palautuksen, joka vastaa suhteellisesti soveltamisasetuksen 145 artiklan 2 kohdan soveltamisesta johtuvaa tullausarvon alennusta, siihen asti, kunnes tullien velalliselle tiedoksi antamisesta laskettava kolmen vuoden määräaika on päättynyt.
- 64 Tämä mahdollisuus rajataan soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohdassa kuitenkin päättymään 12 kuukauden kuluttua, koska tämän asetuksen 145 artiklan 2 kohdan soveltamisesta johtuva tullausarvon muutos voidaan ottaa huomioon vain, jos hinnanmuutos tehdään 12 kuukauden määräajassa.
- 65 Tämä vuoksi soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohta on tullikoodeksin 29 artiklan, luettuna yhdessä sen 78 artiklan ja 236 artiklan 2 kohdan kanssa, vastainen.
- 66 Edellä esitetyt seikat huomioon ottaen toiseen kysymykseen on syytä vastata, että soveltamisasetuksen 145 artiklan 3 kohta on pätemätön siltä osin kuin siinä säädetään tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisestä alkavasta 12 kuukauden määräajasta, jonka kuluessa tosiasiaa maksetun tai maksettavan hinnan muutoksen on toteuduttava.

Oikeudenkäyntikulut

- 67 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) **Yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93, sellaisena kuin se on muutettuna 11.3.2002 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 444/2002, 145 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 29 artiklan 1 ja 3 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että se koskee pääasiassa kyseessä olevan kaltaista tilannetta, jossa on osoitettu, että tavaran vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisen ajankohtana oli olemassa valmistukseen liittyvä riski siitä, että tavara vioittuu käytössä, ja jossa myyjä tämän johdosta myöntää takuuta koskevan sopimusvelvoitteen mukaisesti ostajalle hinnanalennuksen korvaamalla kulut, jotka ostajalle aiheutuivat tavaran mukauttamisesta mainitun riskin poistamiseksi.**
- 2) **Asetuksen N:o 2454/93 145 artiklan 3 kohta, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 444/2002, on pätemätön siltä osin kuin siinä säädetään tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanotetuksi hyväksymisestä alkavasta 12 kuukauden määräajasta, jonka kuluessa tosiasiallisesti maksetun tai maksettavan hinnan muutoksen on toteuduttava.**

Allekirjoitukset